

İnce Çizgi

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 11 Ağustos 2015

Fazla sancılı olması gerekmiyordu aslında varlığını idame ettirmek için ne gerekiyorsa bir şekilde suyunu buluyordu nihayetinde.

Kıyısından köşesinden nasiplemek yeterdi de artardı bile.

Yine şikâyetlerim arşı alaya çıkmıştı vakitsiz bir mevsimde hangi ara beyit idi kim bilir soluklandığım.

Ya da hangi hükme varmıştım da sızlanıp duruyordum çocuklar gibi.

Kaç sene geçti üzerinden kim bilir. Uzun yıllar yaşadığım cennetimin kaçınıcı mihrabıydı da ben hala huysuz bir edayla neyden dem vuruyordum hangi akla hizmet.

Günün de bir önemi yoktu oysa hele ki yılın. Yıl dediğimiz mademki günlerden mütevellit neden durduk yerde mimleriz ki seneler devirdikçe diğer yandan biz aklımızı başa devşirmemişken.

Sükût ikrardan mı geliyordu da hep koruyordum sessizliğimi yoksa yine mi çözemediğim bir lehçeyi dil bilip de konuşlanmıştım bir köşesine.

Cennetimdi havası ayrı güzel dokusu bir o kadar bana dair. Sözüm ona, demek olası olsaydı hiç mi hiç yüksünmezdim bu gün o cenneti kaybettiğimin üzerinden ne kadar zaman geçtiyse.

Sakıncaları belki de bağ kurduklarımızın bizi terk etmesi ya da bizim onları çürüğe çıkarıp yol vermek yolunu kaybetmemek adına.

Sabahın körü siz deyin şafak sökmüş ben diyeyim uykunun kollarında geçmişim kendimden. Geç bir saate tekabül eden hangi rakamsa yelkovanın akreple sürtüştüğü atmıştım kendimi odama elimde ne var ne yok sağa sola savurup. Hele ki bu denli dağınık olmam mıydı koca eve sığamazken diğer yandan milyonlarca düşünce ile zihnimin odaları tikiş tikiş.

Mesken tutmuşum bir kez duvarlar üzerime üzerime gelirken. Bir santimetreden feragat edemezken insan onca kitabı yay eve baştan aşağı tabii ki daralır alan.

İçim içime sığmıyordu gene o gün. Kim bilir neyin derdi idi beni esir alan. Bir seanstan öbürüne seğirtirken gece yine karaydı çok koyu ve çok sessiz. Sessizlikte yolumu bulmuşken etrafı kolaçan edip... dememe kalmadı ki zıpladım yattığım yerde. Ne gece ne sabah. Ne karanlık ne aydınlık ama ayyuka

çıkmiş bir kez bağırtılar üstelik kimden ve ne amaçla kaynaklandığını bilemezken.

Belli ki vukuat başlayalı olmuş bayağı ki pencerelerde, balkonlarda insanlar öbek öbek bir kavga ziyafeti çekmekte.

Tiz bir kadın sesi hatta cılız bir kız çocuğundan çıkarcasına. Belli ki en ince tondan yankılanmakta.

Sözcükler dün gibi hatırımda hele ki o çığlıklar o melun sabaha eşlik eden nasıl da detone olmuş göğşe yükselirken.

Bunlar sadece girizgâhını teşkil etmekte olayın.

Zira kadının yardıma ihtiyacı olduğu gün gibi ortadaydı. Telaffuz ettiği tek bir duyguya tercüman olduk biz meraklı insan grubu: Bir zulmü sonlandırmak isteyen ve sadece yardıma gereksinimi olan bir kadının isyanı.

Olayı uzun ve detaylıca dile getirme imkânım olsaydı keşke daha doğrusu yetilerim bu kadar körelmemiş olsaydı da elimden bir şeyler gelseydi. Lakin sonradan anladım ki tek dertlenen benmişim. Zira duyduğum üç beş cümlenin beyanatına göre uykusundan olanların şikayetleri idi akabinde havada dalgalanan. Oysaki söz konusu olan bir kadının içine düştüğü o heyula boşluktu.

Bir insan pek çok şeyin kıyısında ve ölüme çok yakın hatta delirmeye saniyeler kala üstüne üstük yediği dayak da cabası. Evet, ne yazık ki o cılız bedeniyle koruyamadan kendini maruz kalmaktaydı karşısındaki adam tekme tokat girişmişken kadına. Akla zarar doğrusu. Şiddetin dozu arttıkça bu sefer kadının inlemeleri de ayan beyan göstermekteydi olayın vahametini.

Yıllar evvelinde tanık olduğum bir olay uzaktan olsa da ve henüz kadın cinayetleri bu denli yaygın değildi. Ama insan vicdanı her zamanki duyarsızlığı ile seyirciydi ne yazık ki günümüzde de süre geldiği üzere.

Bir elem bir dram bir facia.

Kendini korumayı bırakın akli dengesinin geldiği o ince çizgi bir anda tamamen akli melekelerini yitirmeye saniyeler kala.

Önce arka arkaya polis arabaları intikal etti sokağa. Belli ki sabahın bir vakti uykusundan olmuş birileri çağırılmış ki canhıraş şikâyetlerini iletiyorlardı birbirlerine pencereden pencereye.

Olay bununla kalsa iyi. Nitekim işin boyutu daha da vahimdi. Tam anlamıyla çığırından çıkmışken kadının

yaşadığı şiddet sonlandıran olayı oldukça üzücü idi nitekim.

Zira başa çıkamayınca polis memurları bu sefer başka bir araba ulaştı olay mahalline ve daha sonra bizzat tanık olduğum üzere kadını teskin etmek artık olası değildi ve gelen ambulansla yaka paça hastaneye sevk ettirildi kadın. Kısaca yaşadığı şiddet ve kim bilir öncesinde yaşadığı her ne ise sonunda aklını yitirmişti.

Belli ki kadına yardımcı olacak kimse yoktu yakın çevresinden ya da henüz olay onlara intikal etmemişti.

Hissettiklerim seneler sonrasında bile aynı etkiyi yapmakta.

Söz konusu olan başına gelen talihsizlikler sonucu bir insanın başına gelebilecek en kötü senaryo. Büyük talihsizlik olmasının yanı sıra beni en çok içlendiren çevredeki insanların serzenişi olmuştu olay an itibariyle sona ermiş olsa da ki talihsiz kadın için aslında sonun başlangıcıydı.

Fısıltılar ayyuka çıkmıştı olay sonrası.

İki apartman öteden oflayak puflayarak şunu söylediğine tanık oldum gençten bir kadının:”Oh, şükür kadını götürdüler de biz de rahat bir nefes aldık. Allah Allah ne zorumuza sabahın bir vakti ne hakkı var bizi uykumuzdan etmeye.”

Taraf olmak da değil mesela ama tek önem arz eden bir insan evladının trajediye dönen hayatı ve geldiği son nokta ki telaffuz etmeye dahi utanıyorum insanlık adına.

Sonuç itibariyle yorgan gitmiş ve kavga bitmişti her ne kadar talihsiz kadının bir yorgan kadar değeri olmasa da tebaa önünde.

Zaaflarımız değil mi bizi bizden ve insanlığımızdan eden ve bitimsiz bencilliklerimiz. Alt tarafı üç beş dakika fedakârlık edeceğiz uykumuzdan ama diğer yandan heba olmuş bir insan hayatı kim bilir sonlanmış ya da sonlanmaya ramak kala.

Anın külfeti hep ruhumun belirsiz bir noktasında yük kaldı o günden beri. Ne zaman uzaklardan gelen bir haykırış çalınsa kulağıma o kadın geliyor gözlerimin önüne: Adını sanını bilmediğim bir kadın ve onun yokluğa anbean yaklaştığı o dakikalar yok olmak kaderiymişçesine bizlerin de pişkince dem vurduğu uykumuzdan olduk diye ne var ki sonsuz bir uykunun kollarında yitip gitmiş bir can bizden hatta bizim yüzümüzden her ne kadar vicdanlarımız tüm asaletiyle hâkimken dünyaya ve gözlerimiz hasret iken iki damla nedamet yaşa.